

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D., v právní věci

žalobce: **S. K.**
nar. X., st. přísl. X.
trvale bytem X.
zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 7. 2020, č. j. CPR-26473-8/ČJ-2019-930310-V240,

takto:

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 25. 7. 2020 (doručenou soudu dne 27. 7. 2020) domáhá zrušení rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 15. 7. 2020, č. j. CPR-26473-8/ČJ-2019-930310-V240 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, Odboru cizinecké policie (dále též „prvostupňový správní orgán“ nebo „správní orgán prvního stupně“) ze dne 27. 5. 2019, č. j. KRPJ-24182-32/ČJ-2019-160022-SV (dále též „rozhodnutí o správním vyhoštění“ nebo „prvostupňové správní rozhodnutí“).
2. Tímto rozhodnutím bylo žalobci dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 1 rok. Počátek doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla stanovena doba k vycestování z území České republiky v délce 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Na žalobce se nevztahují důvody znemožňující vycestování. Důvodem pro uložení správního vyhoštění byla skutečnost, že minimálně v období od 2. 1. 2019 do 25. 2. 2019 byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoliv takové povolení je podmínkou výkonu zaměstnání.
3. Důvodem pro uložení správního vyhoštění byly následující skutečnosti. Dne 25. 2. 2019 byla příslušníky Policie ČR provedena pobytová kontrola v obci Třebíč na ul. Hrotovická před budovou č. 173, kde probíhala výstavba nových chodníků podél hlavní komunikace (dále též jako „stavba“). Na stavbě při provádění prací byl kontrolován žalobce, Ke kontrole totožnosti žalobce předložil platný cestovní pas Ukrajiny č. X., ve kterém měla vyznačeno platné dlouhodobé národní vízum Polské republiky typu D, č. X. s platností od 23. 9. 2018 do 7. 5. 2019, s délkou pobytu 180 dnů a možností vícenásobného vstupu.
4. Žalobce však nepředložil dokumenty, které by jej opravňovaly k výkonu pracovní činnosti na území České republiky. Ani provedenou lustrací v informačních systémech Policie ČR nebylo takové povolení zjištěno. Vzhledem k výše uvedenému byl žalobce zajištěn a téhož dne s ním bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění.

II. Napadené rozhodnutí

5. Žalovaná nejprve v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí zrekapitulovala obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení, přičemž dospěla k závěru, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a to na základě skutkového stavu, který byl zjištěn bez důvodných pochybností. Ve vztahu k jednotlivým odvolacím námitkám nejprve uvedla, že k námitkám uplatněným blanketně nebylo možné se konkrétně vyjádřit, protože nebyly vytýkány konkrétní nesprávnosti. Nemůže se tedy jednat o výčet obvyklých nezákonností s toliko typovou charakteristikou, nýbrž musí jít o individualizované vady a nezákonnosti s konkrétním vylíčením skutkových dějů a závažných postupů zakládajících porušení konkrétních zákonných ustanovení.

6. Pokud se jedná o výkon pracovní činnosti žalobce na území České republiky, pak tento byl podle žalované vázán na povolení k zaměstnání ve smyslu ust. § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s ust. § 89 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). V tomto kontextu žalovaná poukázala na skutečnost, že ke splnění podmínek uvedených v ust. § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti by musel být žalobce vyslán polskou společností Venezia SP. Z.O.O. (dále též „Venezia“) pouze za účelem splnění krátkodobého pracovního úkolu v podobě konkrétní služby poskytované pro jiný subjekt na území České republiky, přičemž by po dobu poskytnutí dané služby musel vztah mezi žalobcem a polským zaměstnavatelem naplňovat znaky závislé práce. V takovém případě nelze od vyslaného zaměstnance požadovat pracovní povolení. V případě přeshraničního poskytnutí služby se pak zaměstnanci vrací ke svému zaměstnavateli a neusilují o integraci na trhu práce hostitelského členského státu. Dotčený členský stát proto může ověřovat, zda právnická osoba usazená v jiném členském státě nevyužívá svobody volného pohybu služeb k jinému účelu, a to například k neoprávněnému zprostředkování zaměstnávání či poskytnutí svých pracovníků jiným zaměstnavatelům.
7. V nyní posuzované věci bylo podle žalované spolehlivě prokázáno, že žalobce měl být původně zaměstnán u polské společnosti Venezia. Žalobce poslední 4 roky pracoval pro danou společnost na území Polska jako sběrač jahod a na stavbách. Jelikož mu naposledy sdělili, že práci pro něj nemají a doporučili mu práci v ČR na stavbách, žalobce nabídku přijal a odcestoval za prací do ČR. Žalobce však nebyl vyslán za účelem plnění konkrétní služby odvíjející se od hlavní činnosti polského zaměstnavatele. Naopak byl společností Venezia pronajat jako pracovní síla, což ostatně potvrzují i jeho následné kroky. Navštívil v Praze bratra, který je jednatelem pracovní agentury Lexira Company s.r.o. (jenž spolupracuje se společností Venezia a českými společnostmi). Pod společností Lexira Company s.r.o. (dále též „Lexira Company“) žalobce pracoval na stavbách a rozvažel na reklamy pro různé společnosti (ve Znojmě, Třebíči, Telči). Od ledna 2020 pracoval pro společnost Klee s.r.o. (dále též „Klee“) a vykonával stavební práce v Třebíči. Pracovní činnost žalobce nevykonával jménem polského zaměstnavatele a nepodléhal pokynům polské společnosti. Úkoloval ho buď bratr V. ze společnosti Lexira Company nebo pan O. K. ze společnosti Klee (v tom se výpovědi žalobce a jednatele Klee rozcházel). Práci mu jednoduše zadával a kontroloval zástupce české společnosti. Práci žalobce vykonával na území ČR od poč. ledna do 25. 2. 2019, a to od pondělí do pátku od 6:00 do 14:00 či 15:00 h. nebo dle potřeby. Šlo o výkon závislé práce, ke které potřeboval povolení k zaměstnání. To však žalobce neměl. Polská společnost jej neúkolovala, nekontrolovala.
8. Ze strany zahraničního zaměstnavatele tak nedocházelo k poskytování přeshraniční služby, nýbrž žalobce sloužil pouze jako pracovní síla, kterou využívala česká společnost Lexira Company k plnění závazků společnosti Klee. Tomu nasvědčuje i předložená Dohoda o provedení práce uzavřená mezi žalobcem a polskou společností Venezia. V ní se polská společnost prezentuje jako agentura práce, čemuž odpovídá i povaha její činnosti. Žalobce byl tedy vyslán za účelem poskytnutí pracovní síly k manuální práci u české společnosti, což fakticky představovalo agenturní zprostředkování práce, na něž nelze aplikovat výjimku z povinnosti získání pracovního povolení dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Udělené polské vízum typu D žalobce opravňovalo na území ČR toliko pobývat po dobu, která nepřesáhne 90 dnů (během období 180 dnů), nikoliv provozovat

výdělečnou činnost. Žalobce tedy svým jednáním naplnil skutkovou podstatu uvedenou v § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, a to tím, že na území ČR nejméně od 2.1.2019 do 25.2.2019 prováděl stavební a pokladačské práce pro společnost Klee a byl zaměstnán bez povolení, ačkoliv toto povolení je podmínkou výkonu zaměstnání. Podstata smluvních vztahů mezi jednotlivými společnostmi byla ze spisového materiálu zřejmá, žádná z českých společností nebyla příjemcem služby ve smyslu podmínek uvedených v § 98 písm. k) zákon o zaměstnanosti. Nejednalo se o poskytnutí přeshraničních služeb, nýbrž o poskytnutí pracovní síly, které představovalo agenturní zprostředkování práce, na které nelze uplatnit výjimku dle posledně uvedeného ustanovení. Pro naplnění výše uvedené skutkové podstaty není potřebné zavinění ani osobní pohnutky žalobce.

9. Žalovaná dále nepovažovala za důvodnou ani námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce v důsledku vydání prvostupňového rozhodnutí. V tomto kontextu žalovaná poukázala zejména na protokol o výsledku žalobce jako účastníka řízení, ve kterém uvedl, že nemá na území České republiky žádné významné vazby rodinného či soukromého charakteru, na kterých by byl závislý. Na území ČR sice žije jeho bratr, ale není na něm nikterak závislý a nežije s ním ve společné domácnosti. Před svým příjezdem žalobce žil na Ukrajině nebo pracovně v Polsku. Účelem jeho cesty na území ČR nebyly rodinné důvody, ale pouze důvody ekonomické, kdy sem cestoval za prací. Pokud žalobce uváděl budoucí následky v souvislosti s omezením cestování po území EU, pak tyto měl zvážit především on sám ještě předtím, než se rozhodl porušovat právní předpisy ČR. Měl-li v plánu vykonávat na území ČR výdělečnou činnost, pak si měl požádat o příslušný druh oprávnění. Žalobce neuvedl žádné okolnosti, které by mu v návratu do domovské země bránily. Nebyly dány důvody pro aplikaci ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, když nebyl shledán nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Vydání rozhodnutí o správním vyhoštění by pak nemělo automaticky za následek znemožnění pobývat na území Polska, na základě vydaného povolení k pobytu (víza). O jeho zrušení rozhoduje stát, jenž povolení (vízum) vydal. ČR má povinnost konzultovat s Polskou republikou, jestli existují důvody pro odnětí polského oprávnění k pobytu (víza), popř. následně zrušit záznam v systému a omezit zákaz vstupu pouze na své území. Rovněž, pokud by měl některý členský stát v úmyslu udělit účastníku řízení povolení k pobytu (dlouhodobé vízum), má povinnost věc konzultovat předem s členským státem, který záznam o odepření vstupu pořídil. Uložení správního vyhoštění českým správním orgánem absolutně neznamená nemožnost získat povolení k pobytu jiného členského státu. Žalovaná tedy neshledala, že by uložení správního vyhoštění bylo nepřiměřené ve vztahu k případnému pobytu na území Polska. Odpovědnost žalobce za vlastní protiprávní jednání nelze přenášet na polského zaměstnavatele. Správní orgány jsou v případě splnění zákonných podmínek povinny vydat rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud tím nebude do soukromého a rodinného života cizince nepřiměřeně zasaženo. K možnosti vycestování žalobce se vyjádřilo též Ministerstvo vnitra ČR v závazném stanovisku OAMP ze dne 26. 2. 2019. K odvolání žalobce přezkoumal uvedené stanovisko ministr vnitra ČR dne 6. 4. 2020, jenž uvedl, že ani podle něj neexistuje v současné době důvod ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, který by znemožňoval nucené vycestování žalobce do země státní příslušnosti. Možnost vycestování žalobce tak byla posouzena i v souvislosti se závaznými stanovisky Ministerstva vnitra, přičemž žalobci byla dána možnost v souladu s ust. § 36 odst. 3

zákonu č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), se seznámit s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Pokud se jedná o dobu, po kterou je žalobci znemožněn vstup na území členských států Evropské unie, byla prvostupňovým správním orgánem stanovena při spodní hranici zákonného rozpětí (1 rok), když byl žalobce ohrožen dobou až na 5 let. Uložená doba se nijak nevymyká rozhodovací praxi. Žalobce nepracoval bez povolení na území jen několik dnů, nýbrž skoro dva měsíce. Žalobce disponuje platným cestovním pasem a neuvedl žádné překážky (nevyřešené pohledávky), které by jeho návratu do vlasti bránily, protože je podle žalované také lhůta k vycestování v délce 15 dnů dostačující.

III. Žaloba

10. V žalobě žalobce namítal, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci (§ 3 správního řádu), neboť se správní orgány zaměřily pouze na zjišťování skutečností, které byly žalobci v neprospěch a odůvodňovaly vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Okolnosti v jeho prospěch správní orgány opomněly zjišťovat (§ 50 odst. 3 správního řádu). Došlo také k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, když žalovaná nedbala, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob, především žalobce. Nesprávně byly vypořádány odvolací námitky žalobce. Lze hovořit o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, jelikož forma a délka uloženého opatření jsou nepřiměřené a neadekvátní okolnostem případu a odporují zásadám činnosti správních orgánů, proporcionality a právní jistoty. Žalobce plně spolupracoval.
11. Je třeba vážit následky, které má správní vyhoštění na život žalobce, zejména na jeho budoucí možnost cestovat po EU, a proto volit řešení, které je odpovídající okolnostem případu a je co nejméně zasahující do práv žalobce. Byly i jiné možnosti řešení, např. smírné řešení a umožnění žalobci dobrovolně opustit ČR. Je zde totiž pak zásadní stigma, které ulpívá na cizinci postiženým správním vyhoštěním, a dále problémy v budoucím životě. V posuzované věci je správní vyhoštění nepřiměřené okolnostem případu.
12. Je zde projednáváno protiprávní jednání, které mělo ustát dne 25. 2. 2019. Je naprosto neakceptovatelné, aby správní orgán vydal pravomocné rozhodnutí v relativně jednoduchém případě rok a půl po samotném jednání. Tato nová skutečnost nemohla být namítána v odvolacím řízení. Tato nová skutečnost měla být zohledněna tak, že měla být přiměřeně zkrácena alespoň doba vyhoštění. Jednání žalobce nemělo takovou razanci, aby bylo projednáváno takto dlouho. Samotné projednávání věci je nepřiměřeným zásahem do soukromého života žalobce. I v této souvislosti žalobce namítá, že nebyla dostatečně posouzena přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud jde o zásah do soukromého a rodinného života žalobce, což je v rozporu se zákonem o pobytu cizinců. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o spr. vyhoštění vydat, je-li jeho důsledkem nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
13. Správní orgán 1. stupně sice uvádí hlediska nastíněná v § 174a cit. zák., ale tím celé hodnocení končí a nijak se nevypořádává s možnými důsledky rozhodnutí o správním vyhoštění pro budoucí život žalobce. Hodnocení je čistě formalistické, nepokrývá konkrétní situaci a jen paušálně hodnotí regulativy. S ohledem na setrvalou praxi správních orgánů je prakticky nemožné, aby byl žalobci umožněn pobyt na území

republiky. Jediným kritériem posouzení přiměřenosti rozhodnutí nemůže být to, že cizinec má na svém území vlastní zázemí, a že se tedy má kam vrátit. Takové rozhodnutí je pak nepřezkoumatelné, když není řádně zjišťován skutkový stav, jen konstatováno rodinné zázemí ve vlasti.

14. Žalobci bylo uloženo správní vyhoštění v délce 1 roku. Podle žalobce měla být zohledněna nezákonná délka samotného odvolacího řízení, nezaviněná průtahy ze strany žalobce, když už bylo zbytečné ukládat správní vyhoštění, ale stačilo by opatření ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců. Je zcela neúčelné správní vyhoštění ukládat po 18 měsících od protiprávního jednání. Účel tohoto vyhoštění by měl být v rozhodnutí formulován.
15. Délka uloženého správního vyhoštění (1 rok) nebyla přezkoumatelně zdůvodněna. Konstatování, že byla uložena při spodní hranici, není dostatečné, protože i tak jde o dlouhou dobu. Délka není odůvodněna okolnostmi případu ani osobou žalobce. Je tak v rozporu se správní praxí prvostupňového správního orgánu. Tento odklon od praxe není odůvodněn, přitom šlo jen o několik dnů nelegální práce. Přitom žalobce je trestněprávně zachovalý, nepáchal přestupky.
16. Správní orgány vycházely z nedostatečně zjištěného stavu věci, nedbaly základních zásad své činnosti a poškodily zájmy žalobce.
17. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a uložil žalované povinnost nahradit náklady řízení.

IV. Vyjádření žalované

18. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že jednotlivé námitky byly uplatněny již v odvolacím řízení a následně vypořádány v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Proto plně odkázala na odůvodnění napadených rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřila k věci a přezkoumatelným způsobem uvedla důvody pro naplnění § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Vypořádala se také s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce (§ 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců). K uplatněným námitkám v žalobě odkázala nejen na odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí, ale též na odůvodnění druhostupňového rozhodnutí. Ve správním řízení byly dostatečně vypořádány všechny námitky a skutečnosti, které vyšly najevo. V tomto kontextu doplnila, že správní řízení bylo provedeno v souladu se zákonem a ostatními správními předpisy. Proto žalovaná krajskému soudu navrhla, aby žalobu jako nedůvodnou zamítla.

V. Jednání před krajským soudem

19. Vzhledem k požadavku žalobce nařídil krajský soud k projednání věci ústní jednání na den 25. 9. 2020. K nařízenému jednání se však žalobce ani jeho právní zástupce nedostavili, ač jednání požadovali a byli k němu řádně předvoláni. Dne 24. 9. 2020 zástupce telefonicky sdělil na informační centrum soudu, že posílá omluvu z nařízeného jednání s tím, že žalobce musel vycestovat domů na Ukrajinu, protože se k jednání

nedostaví ani on ani jeho zástupce. Písemná omluva však soudu nebyla doručena. Jednání se rovněž nezúčastnil žalovaný, který se z jednání předem dne 17. 9. 2020 písemně omluvil a plně odkázal na písemné vyjádření k žalobě. Soud tedy projednal věc v nepřítomnosti žalobce, jeho právního zástupce i žalovaného.

20. V průběhu jednání soud stručně zrekapituloval dosavadní průběh soudního řízení, konstatoval především obsah žaloby, napadeného rozhodnutí a vyjádření žalované k žalobě. Dále stručně zrekapituloval průběh správního řízení (obě řízení na podkladě spisů). Dokazování listinami a rozhodnutími založenými ve správním spise soud neprováděl, jejich obsah je účastníkům řízení dostatečně znám, nebyly nijak rozporovány a podle recentní judikatury správních soudů se důkaz správním spisem neprovádí. Důkazní návrhy nebyly činěny žádným z účastníků řízení, protože soud neprováděl dokazování a na podkladě písemných návrhů účastníků řízení, jak má soud v této věci rozhodnout, přikročil k vyhlášení rozhodnutí ve věci samé.

VI. Obsah správního spisu

21. Ve správním spisu se nachází úřední záznam ze dne 25. 2. 2019, který zachycuje okolnosti provedení pobytové kontroly Policií ČR na výstavbě nových chodníků podél hlavní cesty ve městě Třebíč, ul. Hrotovická, při které byl žalobce kontrolován jako jeden z pracujících osob cizí státní příslušnosti. K práci žalobce se do protokolu vyjadřoval zaměstnanec společnosti Klee pan O. K. a dále majitel této společnosti pan B. K. Bratr žalobce V. K. coby jednatel společnosti Lexira Company se odmítl do protokolu ohledně práce žalobce vyjadřovat z důvodu příbuzenského vztahu. Pan B. K. jako jednatel společnosti Klee k věci uvedl, že pracují na chodnících v Třebíči přitom se se společností Lexira Company dohodly na spolupráci (viz Smlouva o spolupráci ze dne 2. 1. 2019 a dále objednávka, fakturace a předávací protokol). V praxi to vypadá tak, že zaměstnanci Klee naváží materiál a zaměstnanci Lexira Company z materiálu budují chodník. Práci kontroluje před položením dlažby i po něm pan Bohuslav Klee. Práci svých zaměstnanců Lexira Company kontroluje jednatel společnosti pan V. K. na základě smlouvy o spolupráci. Pan O. K. pracuje ve firmě svého bratra jako řidič nákladních vozidel, strojník pracovních strojů a stará se o údržbu vozidel. K cizincům pracujícím na pokládce dlažby chodníků uvedl, že pracují pro jejich firmu, ale nezná je, neboť je má na starosti pracovní agentura z Jihlavy.
22. Do správního spisu byly dále založeny kopie listin, které žalobce v rámci pobytové kontroly předložil. Konkrétně se jedná o cestovní pas Ukrajiny s platností do 27. 4. 2028, dohodu o provedení práce ze dne 1. 10. 2018 uzavřenou mezi žalobcem a společností Venezia, příkaz společnosti Venezia k zahraniční pracovní cestě ze dne 1. 1. 2019, informace o vyslání k plnění úkolů vyplývajících z uzavřené smlouvy, osvědčení o polském zabezpečení žalobce.
23. Na základě těchto podkladů bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění a dne 25. 2. 2019 proběhl výslech žalobce jako účastníka řízení. K věci mimo jiné uvedl, že v České republice ani v jiném členském státě Evropské unie nemá žádné blízké příbuzné mimo shora uvedeného bratra V. Nemá žádný důvod, který by mu v návratu do vlasti bránil.

24. Následně byl žalobce dne 25. 2. 2019 přípisem prvostupňového správního orgánu vyrozuměn o tom, že nebude s ohledem na povahu věci dodržena lhůta 7 dnů pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. V této souvislosti pak bylo do spisu založeno závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 26. 2. 2019, podle kterého bylo vycestování žalobce na Ukrajinu možné.
25. Žalobce byl přípisem poučen ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, čehož nevyužil. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí a rozhodnutí o nákladech správního řízení (obě ze dne 27. 5. 2019), proti kterým se žalobce prostřednictvím právního zástupce odvolal. Před vydáním napadeného rozhodnutí pak bylo do správního spisu v kontextu odvolacích námitek založeno potvrzující závazné stanovisko ministra vnitra ohledně možnosti vycestování žalobce ze dne 6. 4. 2020, včetně informace ministerstva (OAMP) o zemi původu, o čem byl žalobce přípisem ze dne 2. 6. 2020 vyrozuměn.

VII. Posouzení věci krajským soudem

26. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s.ř.s.“, ve spojení s ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).
27. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
28. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
29. Krajský soud předně uvádí, že žalobce v žalobě sdružil více námitek, kterými brojl nejen proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu věci, ale také proti nedostatečně vypořádaným odvolacím námitkám (neupřesnil, o které se jedná), dále proti nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, délce správního vyhoštění, možné volby jiného opatření, nevypořádání se s důsledky rozhodnutí do budoucího života žalobce především s ohledem na nemožnost cestování, a také proti délce odvolacího řízení, když pro to mohla být délka vyhoštění přiměřeně zkrácena nebo vyhoštění již nemělo být ukládáno jako neúčelné.
30. Pokud se jedná o výjimku z povinnosti disponovat povolením k zaměstnání na území České republiky, krajský soud k tomu uvádí následující. Závislá práce je definována v ust. § 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), jako práce vykonávaná „*ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. Závislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě.*“ Ve vztahu k cizím státním příslušníkům je poté v ust. § 89 odst. 1 zákona o zaměstnanosti stanoveno, že mohou být

přijati do zaměstnání nebo zaměstnávání pouze za předpokladu, že jsou držiteli zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, pokud není zákonem stanoveno jinak. Jednu z výjimek v tomto ohledu představuje rovněž ust. § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, které ve vztahu k přeshraničnímu poskytování služeb nevyžaduje k zaměstnání cizince povolení k zaměstnání nebo jiné oprávnění k výkonu pracovní činnosti, pokud byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie.

31. Krajský soud k tomu dodává, že smyslem ust. § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti bylo implementovat evropskou legislativu v oblasti volného pohybu služeb, která již na úrovni primárního práva v čl. 56 Smlouvy o fungování Evropské unie stanovuje, že jsou zakázána omezení volného pohybu služeb uvnitř Unie pro státní příslušníky členských států, kteří jsou usazeni v jiném členském státě, než se nachází příjemce služeb. Konkrétně je pak daná problematika upravena ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. 12. 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice“), která v čl. 1 odst. 3 písm. a) až c) stanovuje nadnárodní opatření, která mohou učinit podniky usazené v některém členském státě, vysílající v rámci nadnárodního poskytování služeb pracovníky na území jiného členského státu, pokud: *a) vyšlou pracovníka na území členského státu na vlastní účet a pod svým vedením na základě smlouvy uzavřené mezi podnikem pracovníky vysílajícím a stranou, pro kterou jsou služby určeny, činnou v tomto členském státě, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem, nebo b) vyšlou pracovníka do provozovny nebo podniku náležejícího ke skupině podniků na území členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem, nebo c) jako podnik pro dočasnou práci či podnik poskytující pracovníky vyšlou pracovníka do podniku, který jej využije, se sídlem nebo vykonávajícího činnost na území některého členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi podnikem pro dočasnou práci či podnikem poskytujícím pracovníky na straně jedné a pracovníkem na straně druhé.*
32. S ohledem na skutkové okolnosti nyní posuzovaného případu je pak v kontextu evropské judikatury nutné doplnit, že právní režim uvedený v čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice se týká situace, kdy podnik usazený v některém členském státě vysílá svého zaměstnance na území jiného členského státu pod vlastním vedením a za účelem realizace konkrétní sjednané zakázky. Smyslem daného nadnárodního opatření proto není integrace vyslaného pracovníka na trhu práce hostitelského státu, neboť se po splnění pracovního úkolu navrací zpět ke svému zaměstnavateli. Na jiném principu je však založeno nadnárodní opatření vymezené pod písm. c) citovaného ustanovení směrnice, neboť spočívá v poskytnutí či pronajmutí pracovní síly, která bude zásadně plnit pracovní úkoly pod vedením a ve prospěch příjemce služby neboli odběratele v jiném členském státě. V takovém případě pak není dotčený pracovník úzce provázán s hlavní podnikatelskou činností zaměstnavatele a jeho vyslání může z podstaty věci směřovat k dlouhodobému výkonu pracovní činnosti, což může mít v případě hromadného uskutečňování negativní dopady na stabilitu a fungování trhu práce členského státu, do kterého byl jako pracovní síla poskytnut (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 27. 3. 1990, věc C-113/89, Rush Portuguesa; citovaná rozhodnutí Soudního dvora jsou dostupná na <https://eur-lex.europa.eu>).

33. Krajský soud nezpochybňuje, že poskytování pracovní síly na principu agenturního zaměstnávání je rovněž službou ve smyslu primárního a sekundárního práva Evropské unie. Na druhou stranu je nutné připomenout, že její poskytování může podléhat přísnějším opatřením členských států, aniž by se při respektování požadavku přiměřenosti jednalo o nepřípustné narušení volného pohybu služeb (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 11. 9. 2014, věc C-91/13, Essent Energie Productie BV). Obdobně postupoval také český zákonodárce, když v ust. § 95 odst. 1 a 4 zákona o zaměstnanosti zakotvil povinnost disponovat povolením k zaměstnání také za předpokladu, že se jedná o vyslání pracovníka zahraničního subjektu k výkonu práce na území České republiky na principu agenturního zaměstnávání ve smyslu ust. § 66 zákona o zaměstnanosti. Pokud tedy podnik usazený v některém členském státě Evropské unie provozuje činnost spočívající v poskytování pracovních sil ve prospěch českých podniků, a to za účelem jejich integrace na trhu práce, musí splnit nejen zákonné podmínky pro poskytování služeb v oblasti agenturního zaměstnávání, ale dotčení pracovníci musí být navíc držiteli příslušného povolení k zaměstnání. Výjimka stanovená v ust. § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se na ně totiž nevztahuje.
34. Ke stejnému právnímu závěru ostatně dospěl také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž vyslovil právní názor, že: „*Výjimku z obecné povinnosti cizince mít k zaměstnání na území České republiky povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu zakotvenou v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti proto nelze z hlediska systematického ani teleologického vykládat tak, že se vztahuje na veškeré vysílání pracovníků za účelem poskytování služeb. Jak bylo uvedeno výše, členské státy Evropské unie mohou chránit své vnitrostátní pracovní trhy před zneužíváním svobody poskytování služeb k neoprávněnému agenturnímu zaměstnávání podniky usazenými v jiném členském státě. Nejvyšší správní soud proto dospěl s ohledem na judikaturu Soudního dvora a systematiku a účel zákona o zaměstnanosti k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslání pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří, ačkoli byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh.*“
35. Pokud krajský soud aplikuje výše uvedené závěry na podmínky nyní posuzovaného případu, nelze se ztotožnit s argumentací žalobce, že se v jeho případě jednalo o vyslání na území České republiky za účelem realizace konkrétní zakázky polského zaměstnavatele. Naopak z provedeného dokazování před správními orgány jednoznačně vyplývá, že byl žalobce společnosti Klee poskytnut jako pracovní síla na principu agenturního zaměstnávání. Předně je třeba poukázat na protokol o výsledku žalobce jako účastníka řízení, ve kterém výslovně uvedl, že pro něj v Polsku neměli práci a bezprostředně po příjezdu odcestoval do České republiky, kde po schůzce s bratrem a současně jednatelem společnosti Lexira Company začal pracovat mimo jiné pro společnost Klee, kde prováděl

stavební a pokladačské práce v Třebíči, ul. Hrotovická. Z toho důvodu lze dospět k závěru, že žalobce neměl v úmyslu vracet se po dokončení práce v České republice zpět k polskému zaměstnavateli. Ostatně podnikání společnosti Lexira Company spočívá v poskytování zaměstnanců jiným subjektům na území České republiky na principu pracovní agentury.

36. Jak již bylo uvedeno, o výjimku z povinnosti disponovat povolením k zaměstnání podle ust. § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se jedná pouze v případě přeshraničního vyslání pracovníků za účelem realizace konkrétní zakázky či krátkodobého výkonu práce, a to jménem a na účet zaměstnavatele. V nyní posuzované věci však byl žalobce poskytnut jako pracovní síla společnosti Klee, která ji využila pro realizaci vlastní zakázky (v rámci dohodnuté spolupráce se společností Lexira Company viz Smlouva o spolupráci ze dne 2. 1. 2019 - práce na pokládce chodníků v Třebíči). Ze záznamů z provedené pobytové kontroly, v rámci kterých se k věci vyjadřoval jednatel společnosti Klee pan B. K. a zaměstnanec této společnosti pan O. K., spolehlivě vyplývá, že žalobce měl pracovat na stavbě společnosti Klee, konkrétně na pokládce chodníků v Třebíči, ul. Hrotovická, která mu poskytla ochranné pomůcky (pracovní pomůcky údajně zajišťuje společnost Lexira Company). Žalobce pak potvrdil, že dostal pouze rukavice. Školení z bezpečnosti práce bylo provedeno panem O. K. Ten byl stavbyvedoucím žalobce (podle jeho výpovědi), úkoloval ho a kontroloval jeho práci. Bratr V. žalobce nekontroloval. Nástroje a nářadí byly vždy na stavbě. Pan B. K. však uvedl, že práci žalobci přidělovala společnost Lexira Company prostřednictvím jednatele V. K. Kontrolu práce prováděl pan B. K., kvůli spádu konkrétně před pokládkou a po ní. Žalobce měl ujednánou odměnu za práci 13 zlotých/hodina. Podle názoru krajského soudu tak z výše uvedeného vyplývá, že žalobce fakticky vykonával práci pro společnost Klee, tedy nikoliv pro polského zaměstnavatele. Ten jej poskytl pouze jako pracovní sílu, aniž by byl mezi nimi založen a následně zachován vztah zaměstnavatele a zaměstnance ve smyslu ust. § 2 zákoníku práce. Žalobce nevykonával pracovní činnost jménem polského zaměstnavatele a ani jeho pokynům nepodléhal.
37. Na této skutečnosti nemůže nic změnit ani ve správním spisu založená smluvní dokumentace mezi žalobcem a polským zaměstnavatelem či smlouva o spolupráci mezi společností Lexira Company a společností Klee, neboť svým obsahem odporují nejen tvrzení žalobce, ale také jednatele společnosti Klee. Pokud v tomto ohledu žalobce namítal, že jako práva neznalý byl ujištěn, že disponuje všemi potřebnými dokumenty k práci v ČR, je třeba připomenout, že je dospělou a svéprávnou osobou, které nic nebránilo v tom, aby si existenci zákonné povinnosti disponovat povolením k zaměstnání u příslušného státního orgánu ověřila. Správní vyhoštění navíc není ze své podstaty trestem, ale opatřením, jehož účelem je bez ohledu na míru zavinění dotčené osoby zajistit, aby byly na českém území cizí státní příslušníci zaměstnáváni pouze v souladu se zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005-52). Správní orgány proto postupovaly správně, pokud dospěly k závěru, že byly podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců naplněny.
38. Nelze se pak se žalobcem ztotožnit ani v tom, že nebyl skutkový stav dostatečně zjištěn, protože správní orgány za tímto účelem vycházely nejen z dokumentů předložených žalobcem během provedení pobytové kontroly a po ní (zejména Dohoda o provedení

práce), ale také ze smluvní dokumentace ohledně obchodních vztahů mezi společnostmi Lexira Company a Klee. Povahu pracovní činnosti žalobce pak hodnotily rovněž na základě záznamů pořízených při provedení pobytové kontroly, a to při současném zohlednění sdělení příslušného českého státního orgánu na úseku zaměstnanosti. Kromě toho byla zohledněna také výpověď žalobce a jednatele společnosti Klee, popř. zaměstnance společnosti Klee. Podle názoru krajského soudu tak správní orgány nashromáždily v řízení v souladu s ust. § 3 správního řádu dostatečné množství podkladů nezbytných k tomu, aby byl skutkový stav věci zjištěn bez důvodných pochybností.

39. Nelze dále přisvědčit námitce žalobce, že nebylo dostatečně posuzováno, zda mu v případě vycestování do vlasti hrozí nebezpečí vzniku vážné újmy, popř. zda nebude mít správní vyhoštění za následek nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Pokud se jedná o nebezpečí vzniku vážné újmy, před vydáním prvostupňového rozhodnutí bylo do správního spisu založeno závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 26. 2. 2019, podle kterého bylo vycestování žalobce možné. Předmětné závazné stanovisko vycházelo z toho, že ozbrojený konflikt na Ukrajině se od roku 2015 omezuje pouze na tzv. linii dotyku neboli na příhraniční oblasti s Ruskem, aniž by byla bezpečnostní situace zásadně zhoršena také v jiných oblastech, včetně místa bydliště žalobce (Zakarpatská oblast).
40. S ohledem na uplatněnou odvolací námitku pak byly na vyžádání žalované překážky vycestování žalobce opětovně prověřeny, a to prostřednictvím závazného stanoviska ministra vnitra ze dne 6. 4. 2020, který původní závěry s odkazem na přiložené informace OAMP o zemi původu potvrdil. Správní orgány pak v prvostupňovém a napadeném rozhodnutí z uvedených stanovisek vycházely, přičemž žalobce v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu přípis vyrozuměl o tom, že se může vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalobce této možnosti nevyužil. Z toho důvodu nelze žalobci přisvědčit v tom, že se k přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění neměl možnost se vyjádřit. Naopak při podání výsledku před prvostupňovým správním orgánem výslovně uvedl, že mu v návratu do vlasti žádné důvody nebrání.
41. Stejně tak krajský soud nepovažoval za důvodnou námitku, že nebyla správními orgány věnována dostatečná pozornost přiměřenosti správního vyhoštění ve vztahu k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Této otázce byla věnována pozornost v odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí. Krajský soud pak v souladu se závěry žalované připomíná, že správní vyhoštění vždy představuje určitý zásah do soukromého a rodinného života dotčené osoby, proto bylo třeba v konkrétním individuálním případě posuzovat proporcionalitu mezi veřejným zájmem na vyhoštění cizince a zájmem nad ochranou jeho soukromého a rodinného života. Podstatné je pouze, zda se s ohledem na individuální okolnosti případu (délka pobytu, věk, zdravotní stav, rodinná a hospodářská situace, sociální a kulturní integrace v zemi pobytu apod.) jedná o zásah přiměřený (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 3 As 46/2012-22). V nyní posuzované věci pak správní orgány vycházely především z výpovědi žalobce, který uvedl, že mu nic nebrání v návratu do vlasti, a že nemá v ČR ani v jiných členských státech Evropské unie blízké příbuzné, až na bratra, který v ČR podniká. Není však na něm nijak závislý a nežije s ním ve společné domácnosti. Sám před příjezdem do ČR žil na Ukrajině nebo byl pracovně v Polsku. Účelem cesty nebyly rodinné důvody, nýbrž ekonomické důvody, kdy žalobce cestoval za prací. Současně žalobce nemá za tak krátkou dobu pobytu na českém území vytvořeny ekonomické, společenské či kulturní

vazby a podle svých slov zde nemá ani žádné závazky či nevyřešené pohledávky. Naopak ve vlasti má žalobce své zázemí. Ostatně ani správní orgány nezjistily při svém postupu nepřiměřenost napadeného rozhodnutí ve vazbě na soukromý a rodinný život žalobce ve smyslu § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti žalobce ani žádný závažný dopad do soukromého a rodinného života netvrdil (až na žalobní námitku týkající nepřiměřeně dlouhého správního řízení, z toho vyplývající nepřiměřenosti správního vyhoštění a jeho délky, a také nevyhodnocení dopadů do budoucí nemožnosti cestování žalobce po EU – viz výklad dále). Krajský soud považuje za zcela standardní postup, pokud správní orgány shora uvedené skutečnosti při rozhodování zohlednily.

42. K tomu je vhodné doplnit, že se žalovaná v napadeném rozhodnutí adekvátně vypořádala i s námitkou budoucího dopadu rozhodnutí na cestování žalobce po EU, resp. zániku pobytového oprávnění na území Polska. Vydání rozhodnutí o správním vyhoštění by pak nemělo automaticky za následek znemožnění pobývat na území Polska, na základě vydaného povolení k pobytu (víza). O jeho zrušení rozhoduje stát, jenž povolení (vízum) vydal. ČR má povinnost konzultovat s Polskou republikou, jestli existují důvody pro odnětí polského oprávnění k pobytu (víza), popř. následně zrušit záznam v systému a omezit zákaz vstupu pouze na své území. Rovněž, pokud by měl některý členský stát v úmyslu udělit účastníku řízení povolení k pobytu (dlouhodobé vízum), má povinnost věc konzultovat předem s členským státem, který záznam o odepření vstupu pořídil. Uložení správního vyhoštění českým správním orgánem tedy nemusí automaticky znamenat nemožnost získat povolení k pobytu od jiného členského státu nebo absolutní zánik oprávnění k pobytu na území Polska. Žalovaná v tomto ohledu zcela správně odkázala na mechanismus čl. 25 Schengenské prováděcí úmluvy (k tomu lze jen podpůrně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2018, č. j. 1 Azs 450/2017-26). Žalovaná tedy neshledala, že by uložení správního vyhoštění bylo nepřiměřené ve vztahu k případnému pobytu na území Polska nebo jiných zemí EU a ve vztahu k budoucímu cestování žalobce. Žalobce však musí nést následky svého protiprávního jednání a nemůže přenášet odpovědnost za toto své jednání na někoho jiného. Správní orgány zde byly v případě splnění zákonných podmínek povinny vydat rozhodnutí o správním vyhoštění, když jím nebylo nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce. Se závěry správních orgánů se proto krajský soud v tomto ohledu ztotožnil.
43. Žalobce dále namítal, že uložení správního vyhoštění bylo nepřiměřené také vlivem délky správního řízení, což mělo být zohledněno při uložení správního vyhoštění, resp. toto nemělo být uloženo pro svoji neúčelnost a zbytečnost, popř. délka vyhoštění měla být zkrácena. K tomu krajský soud předně uvádí, že v ust. § 169 odst. 11 zákona o pobytu cizinců je stanoveno, že: „*Rozhodnutí o správním vyhoštění policie vydá ve lhůtě do 7 dnů ode dne zahájení řízení. Nemůže-li policie ve lhůtě podle věty první rozhodnout, je povinna o tom účastníka řízení s uvedením důvodů uvědomit; to neplatí v řízení vedeném policií poté, co bylo její rozhodnutí zrušeno odvolacím orgánem nebo soudem.*“ V nyní posuzované věci skutečně nebyla lhůta stanovená v citovaném ustanovení zákona o pobytu cizinců dodržena, nicméně prvostupňový správní orgán žalobkyni o této skutečnosti s odkazem na povahu věci v souladu se zákonem vyrozuměl, a to přípisem ze dne 25. 2. 2019. Bez ohledu na tuto skutečnost krajský soud připomíná, že vydání rozhodnutí o správním vyhoštění až za několik měsíců po zahájení řízení bylo způsobeno prováděním dalšího

dokazování, které ostatně byly potřebné za účelem zjištění skutkového stavu v souladu s § 2 a 3 správního řádu. Žalobce přitom nedostatečnost skutkových zjištění v žalobě namítal. Žalobce však neupřesnil, co konkrétně mělo být ještě zjišťováno a ověřeno, zůstal s námitkami jen v obecné rovině, že byly zjištěny jen okolnosti v neprospěch žalobce a nebyly zjišťovány okolnosti ve prospěch žalobce (které to však měly být, již neupřesnil). Pokud jde o období odvolacího správního řízení, pak toto zcela jistě bylo minimálně od konce února 2020 do konce května 2020 (kdy docházelo k postupnému rozvolňování omezujících opatření) poznamenáno probíhající pandemií nového koronaviru a šířením onemocnění Covid-19. Jinak je však třeba žalobci přisvědčit v tom, že v období od podání odvolání v této věci, včetně jeho doplnění, a předání spisu žalované (9. 7. 2019 a 11. 7. 2019) do ledna 2020 neomluvitelně neprobíhaly ve věci žádné úkony (ze správního spisu nevyplývají).

44. K tomu je nutné doplnit, že správní orgány nedisponují správním uvážením ohledně toho, zda cizince vyhostí či nikoliv. V ust. § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je výslovně uvedeno, že policie za stanovených podmínek vydá rozhodnutí o správním vyhoštění. V případě žalobce pak nebyla splněna ani podmínka stanovená v ust. § 119a odst. 2 téhož zákona, protože vydáním daného rozhodnutí nepřiměřeně zasazeno do soukromého a rodinného života žalobce. Prvostupňový správní orgán navíc žalobci s ohledem na okolnosti případu stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie pouze v délce 1 roku, přestože se v rámci správního uvážení pohyboval v zákonném rozpětí až do 5 let. Jakkoliv žalobce již z území ČR dobrovolně vycestoval (dle sdělení jeho zástupce), není účel rozhodnutí o správním vyhoštění zcela vyčerpán, neboť žalobce svým porušením pobytového režimu (výkonem nelegální práce) založil důvod pro to, aby po vymezenou dobu neměl právo pobývat (a tedy ani pracovat) na území ČR, popř. schengenského prostoru. Další důsledky napadeného rozhodnutí (případné vedení osoby v systému SIS, v evidenci nežádoucích osob atd.) jsou totiž rovněž podstatné z hlediska fungování společného unijního trhu práce.
45. Žalobce ještě rozporoval délku správního vyhoštění. S ohledem na okolnosti případu správní orgán stanovil žalobci dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie pouze v délce 1 roku, přestože se v rámci správního uvážení pohyboval v zákonném rozpětí až do 5 let. Ve shodě s žalovaným k tomu soud ze své úřední činnosti uvádí, že se tato doba 1 roku nevymyká rozhodovací správní praxi v obdobných případech s podobnými skutkovými zjištěními. Doba 1 roku byla prvostupňovým správním orgánem stanovena při spodní hranici zákonného rozpětí a bylo v ní zhodnoceno i to, že žalobce plně spolupracoval se správním orgánem, projevil účinnou lítost a porušení právních norem se dopustil poprvé. Naopak žalobce pracoval na území ČR bez povolení skoro dva měsíce a nikoliv jen několik dnů, jak uváděl v žalobě.
46. Žalobce v žalobě ještě uváděl, že žalovaná nesprávně vypořádala jeho odvolací námitky. Neuvedl však, kterých se to týkalo. K této nekonkrétní námitce soud uvádí, že obdobné pochybení stran nevypořádání námitek žalobce nezjistil.
47. Závěrem krajský soud shrnuje, že správní orgány vydaly prvostupňové rozhodnutí a napadené rozhodnutí na základě spolehlivě zjištěného skutkového stavu. V odůvodnění rozhodnutí pak uvedly přezkoumatelné úvahy, na základě kterých dospěly k právnímu

závěru, že žalobce na území České republiky pracoval v rozporu se zákonem bez povolení k zaměstnání, čímž byly naplněny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.

48. Ve vztahu k namítané nepřezkoumatelnosti pak krajský soud nad rámec již uvedeného dodává, že se žalovaná odvolacími námitkami v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabývala. Bez ohledu na tuto skutečnost však obecně není povinností správních orgánů reagovat na každou dílčí námitku účastníka řízení, která je navíc založena především na odlišném hodnocení provedených důkazů. Podstatné je, že správní orgány v odůvodnění rozhodnutí přdestřou vlastní skutkové a právní závěry, čímž rovněž dílčí námitky implicitně vypořádají. Obdobným způsobem se ostatně ve vztahu k požadavkům na odůvodnění rozhodnutí orgánu veřejné moci vyjádřil také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 252/2016 – 48: *„Povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že je krajský soud povinen reagovat na každou jednotlivou dílčí argumentaci, a tu stejně obsáhle vyvrátit. Jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace.“*

VIII. Závěr a náklady řízení

49. Krajský soud na základě shora provedených závěrů a posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
50. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Žalované pak v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly, resp. ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, protože jí náhrada nákladů řízení nebyla přiznána (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 25. září 2020

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.